

ju var i går jag riktigt sag eder alla
jag tycker redan att det är helt länge
sedan. Tusende tack mina älskade
för att eder kärlek under också denna
juletid - mamma sade engång att
vi inte skulle tacka, men huru skul-
le det vara möjligt (att låta bli) när
hjertat är så fullt, att låta helst en
liten droppe af tacksägelse få rinna
öfver - - - - - Vår gode Fader i him-
melen tacka vi först - jag minns ej
en så lycklig och fridfull gå riktigt
lyftlig juletid som denna, manne
också ni tyckt detsamma. Dessa
enkla bönestunder på morgnarna
huru stående de ej hjertat till frid,
en frid som man kände och nyöt af
hela dagen. Ja det är säkert att ock
så för barnen skall denna jul goas
sta oförgätlig i minnet, och under lif-
vet är det sedan så godt att hafva
sådana här sköna högtidsdagar att
likasom hvilat minnet på. -

Barnens hosta har ej blifvit sämre
men icke bättre just heller. Men
lilla Karin L:s tycks hosta ännu mera
än våra. Jag blef helt förvånad i dag
hos faster när jag uttalade min frukt-
tan för kikhosta för gamle doktor
Lind som var der och han sade
med den gladaste ton i världen:
oh, inte är den alls så farlig!

Här sag så städat och treftigt ut
när vi kommo hem och Elovira hade
redan börjat på ledsamt efter oss.

Öbba Lind, en kusin till B, som ni
icke kännat hade kommit hit
för att träffa och tala med B om
sin gosse, B hade förut haft några
kommissioner för henne och nu kom-
tade hon att oss en den allvarigaste
skinka - så rysligt smält - så
ledes, Majo - du vet - ett skat till!
Nu säger jag adio mina älskade
smärta skrifoer ni väl något litet
och till sist ännu: Tack! tack!

Älskade vänner!

Till del, som Aina redan sagt, i hvil-
ket jag af varmaste hjerta till alldeles
instämmer, fögar jag ^{en}hälsning från
alla de mina på Villan, från Robert,
från Moder Thilda och från Råbergh,
med hvilka jag sammanträffat och
talat om vår fridfulla julhelz på
Björkskudden, och om denna för oss
alla kära dag. Råbergh sade, att
de uppskjutit sin resa till längre
fram på vintern, då dagarna blif-
vit längre, dertill uppmunade af
prof. Hjelt, som lofvat att då möj-
ligen komma med. - Ehuru det varit
kännes godt att åter vara under eget
tak, är det med stor saknad jag tän-
ker på de fridfulla stunderna på
Björkskudden. Men, jag har ju redan utträt
mig i den saken genom Aina, och kan
ihel, bättre än hon gjort det, uttrycka
min tacksamhet. I den tillgifne
son och broder Bernett.

